

rekt svar til spørgerne. Det forudsætter imidlertid fra tid til anden, at der bliver indhentet oplysninger fra andre myndigheder, som vil kunne bidrage til den korrekte besvarelse.

Så stiller hr. Thulesen Dahl nu nogle spørgsmål, der knytter sig til den resolution, jeg henviste til, og som er vedtaget af EU's regeringer. Jeg har i det skriftlige svar oplyst, at der ikke inden for Justitsministeriets ansvarsområde er vedtaget EU-regler om skiltning med landenavn ved Danmarks grænser.

Min opgave som justitsminister er at forholde mig til sager inden for mit ansvarsområde, og det var jo også det, der var stillet direkte spørgsmål om, nemlig Schengenregler. Spørgsmål angående resolutionen henhører imidlertid under trafikministerens ansvarsområde, som jeg har oplyst her i dag, og når jeg giver de oplysninger, er det alene et udtryk for, at jeg strækker mig meget langt i bestræbelsen på at vejlede hr. Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det her giver selvfølgelig anledning til, at vi må tage sagen op i Udvalget for Forretningsordenen, for det er da dybt bekymrende, når justitsministeren siger, at et spørgsmål, der går ud af huset her mandag den 22. januar – det er registreret – har man først registreret som modtaget i Justitsministeriet 1 uge senere. Når der i forretningsordenen er en regel om, at vi helst skal have svar inden 6 søgnedage, som det så fint hedder i forretningsordenen, er det da bekymrende, hvis der går 1 uge, inden man får det registreret i Justitsministeriet.

Men det er altså ikke noget svar på spørgsmålet: Hvorfor i alverden skal jeg vente 2 måneder på at få at vide, at en væsentlig del af spørgsmålet skal besvares af et andet ministerium? Og hvorfor vælger Justitsministeriet at bede Rigspolitichefen om en udtalelse om den del af spørgsmålet, som slet ikke har med Justitsministeriet at gøre, medmindre det skyldes, at justitsministeren bare som en automatreaktion, når han modtager et spørgsmål, beder Rigspolitichefen om at komme med en udtalelse, for så går tiden?

Så var der jo det behændige ved det, at man kunne vente til efter den 25. marts med svarene, og det var måske også hensigten. Man ville ikke have en diskussion om skiltningen op til den 25. marts, hvor den praktiske del af Schengensamarbejdet skulle gennemføres, så man ønskede at undskyde svarene.

Jeg havde i øvrigt noget lignende i onsdags. Her kom svaret på mit spørgsmål først den 28. marts, men man kunne i virkeligheden godt have givet svaret inden den 25. marts, al den stund den aftale med Sønderjyllands Amt, man henviste til, var indgået den 21. marts. Det er altså også et eksempel på, at man forsøger at trække den længere, end det er nødvendigt, sandsynligvis for at komme forbi den 25. marts, når det gælder de ting. Jeg synes, at justitsministeren skylder nogle gode forklaringer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2313

6) Til udenrigsministeren af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan udenrigsministeren be- eller afkræfte, om EU's udenrigsministre har talt sammen om muligheden for, at EU skal påføre Italien sanktioner, hvis vælgerne i Italien stemmer en anden regering til magten end den nuværende?«

Skriftlig begrundelse

Den belgiske udenrigsminister Louis Michel udtalte – ifølge den tyske avis Die Welt 27. marts 2001 – at Italien bør sanktioneres af EU, hvis Silvio Berlusconi vinder det kommende valg.

»Netop fordi vi pålagde Østrig sanktioner, kan man ikke bare se på, når højreekstremer partier i Italien trænger sig på i regeringen«, har den belgiske udenrigsminister udtalt. Den belgiske udenrigsminister mener, at chefen for Lige Nord – Umberto Bossi – »udbreder fascistisk tankegods«. Den franske europaminister Pierre Moscovici har tidligere udtalt, at en Berlusconi-regering i Rom med deltagelse af partier på den yderste højrefløj vil kunne udløse den samme form for EU-sanktioner, som var gældende over for Østrig. »Jeg håber kraftigt, at vi vil reagere mod et andet land på samme måde som mod Østrig, hvis den samme politiske situation skulle opstå«, har Moscovici sagt (Berlingske Tiden- de 31. oktober 2000). Da den belgiske udenrigsminister sammen med Frankrig var hovedkræfterne bag boykotten af Østrig, er det vigtigt at få afklaret, hvor udbredt tankerne – eller måske planerne – for en boykot af Italien er blandt EU's udenrigsministre, hvis valget skulle give et an-